

Várady Szabolcs

LATOR-CENTO

*a kilencvenéves
-ból és -nek*

A kert a víz ragyog a föld
Áttetsző ködben háború
Társtalanul és konokul
Férfikor tél ez az a perc
Fehér-izzáson szénsötét
Vak szembe sajduló sugallat
Fénytelen és árnyéktalan
Múlékony fészkeiden át
Valami szándék ébredéz
Azon a szikrázó lapályon
Gyerekkor ingovány a kert
Az édenkerti virradat
És robbanások szívverések
Felgyűrődik és kisimul
Maradék védhetetlen élet
A szív a hús a csont aszály
Hegek szabdalta pusztá tér
Mikor kormozva csonkig égnek
Mindenből belső fény világít
Váratlan kegyelem